

Propeller

Het fenomeen op sociale media *'Dad didn't want a dog ... and look at him now!'* leerde ik pas kennen toen ik zelf besloot een hond te nemen. Een goede vriendin, ervaren hondenbezitter en fervent instagrammer en tiktokker, wees me erop. Om mij gerust te stellen, want hoewel mijn vriend en ik niet samenwonen, had hij een stevige mening over mijn voornemen. Een negatieve, om kort te zijn.

Het was 'van alle slechte ideeën het allerslechtste', dat beest zou alleen maar stress, gedoe en viezigheid opleveren. En ik moest toch zeker niet denken dat hij die hond ook maar één keer zou uitlaten en al helemaal niet dat hij ooit zijn poep zou gaan scheppen. Hij zag het beest als een grote huiselijke aanval op zijn zelfgecreerde illusie van vrijheid.

Op YouTube bekeek ik ondertussen de meest zoete filmpjes met grote, sterke mannen die verliefd keken naar dwergteckels of verstrengeld met een bulldog op de bank lagen tv te kijken. Ik zag dat bij mijn geliefde nog niet geheel voor me.

Het voordeel van latten is dat je keuzes als behang met flamingo's, wel of niet een elektrische deken en een dwergpoedel genaamd Freddie in huis zelf kunt maken. In de zomer van 2021 – jaja, een coronapup – haalde ik het chocoladebruin gekrulde beestje van acht weken op uit Brabant en werd hij huisgenoot van mij en mijn kat Pom. Zo gehoopt en stiekem verwacht, maar nee, mijn vriend smolt niet bij de aanblik van de pup. Hij was niet direct

om en lag al helemaal niet lepeljelepelje in bed met Fred (ik wel). Maar ik gaf niet op. Ik paste de tactiek *'hard to get Fred'* toe. Duwde de pup niet onder zijn neus, vertelde slechts af en toe wat over het beest en sprak gewoonweg minder vaak af dan normaal.

Het duurde een paar weken, waarin hij stoere praat bezigde over 'dat rothondje', maar gelukkig bleek ook mijn vriend niet van steen. Ik betrapte hem steeds vaker op een vertederde blik. Of hij vroeg mij of Freddie wel had gegeten. Als de hond en ik bij hem thuis kwamen, had hij het bakje water al in zijn hand. De echte mijlpaal: hij pulkte na een boswandeling bezorgd de brandnetels uit Freddie's vacht.

De ontluikende liefde tussen de hond en de geliefde is andersom even sterk. De staart van Freddie draait als een propeller zodra mijn vriend 's ochtends naar beneden komt, de gekrulde huisgenoot doet dan een vreugdeplasje van opwinding en duwt met zijn snuit zijn knuffel tegen hem aan. De boodschap: speel met mij. 'Ben jij mijn vriendje?' hoor ik mijn vriend dan zeggen. 'Is dat mijn gekke hondje?' Inmiddels roept hij ook gewoon: 'Schat, neem jij de poepzakjes mee?'

Overigens, een onverwachte medestander van mijn vriend is poes Pom, die wél standvastig is. Als potentieel grondlegger van de nieuwe YouTube-hype *'My cat didn't want a dog ... and still doesn't'*, krijgt Fred geregeld een pets van het rode loeder. Maar Freds staart blijft onverstoort een propeller.

Maud Beucker Andreae

→ Maud Beucker Andreae is journalist en woont in Amsterdam. Sinds de pandemie heeft ze een nieuwe huisgenoot: dwergpoedel Fred (1). Poes Pom (3) woont al langer bij haar. persoonlijk@fd.nl

ILLUSTRATIE: BERTO MARTINEZ VIA UNIT

Ik paste de tactiek 'hard to get Fred' toe. Duwde de pup niet onder mijn vriends neus en sprak minder vaak af